

Szám.

kartál,
finevet
muskla
nevezi.
omásul
vált és
rajzai
szsika.
a vala-
kántor
zágban,
közé.—
is tel-
zt tőle
s olyat
chman
bizony
kövéről
jobban
5 éves

Hege-
je rég
pálya-
besoroz-
Mind-
em. —
y Laci
testv.
lőnek a
Vilma.
mint a
ak nem
tarka
olvasó-
lik még
örven-
fogad-
ánc-hid
ember.
a nevet
a híres
egyik
ezen az
g meg-
Klein
isztessé-
negelőz-
sómnak
yancsak
pajtásod
lni fog.
Schiller
m isme-
Hefty
zónettel,
Braun
nélkül.
Már a te
a finom
ésteekkel
bekezdő
a jövő

KIS LAP

1904. február 21-én. Ára negyedévre 2 kor. Egyes szám ára 24 fillér. Megjelen minden vasárnap.

MASKARA-BÁL. (Lásd a 119. lapon.)

mint egy
kon!
F. h.

János generális.

ELBESZÉLÉS
AZ IFJUSÁG SZÁMÁRA.

IRTA
GODA GÉZA.

IV-ik
FEJEZET.

(Folytatás.)

NEM KELLETT soká várnia. A hosszú szakállu müezzim csakugyan megjelent.

János fölállt a körül s a fejét esóválva megindult a meeset felé.

— No, gondolta, még ez a kanesal akasztófa-virág mer imádkozni a többi emberekért? Ez dicséri az Istent? Ez a rabló? Ez a förtelmes utonálló, aki fölgyujt egy egész falut éjszakának idején s védtelen asszonyokat kaszabol le? No megállj Ibrahim, majd megmutatom én neked, hogy merre van a török gyeheña.

Bottyán János most már még az óvatosságról is megfeledkezett. Becsületes, vitéz ellenséggel, úgy érezte, emberségesen tudna bánni. De aki a magyar parasztot, a föld népét, a védtelen, agyon-sanyargatott népet meri bántani, az iránt semmi könyörületesség nem volt a lelkében. Sietve ment most is a meeset felé s hogy egy kis kaput látott maga előtt, melyből lépesök vezettek föl a toronyba, hirtelen ledobá köpönyegét s nem törődve sem veszélyel sem a sötét lépesővel, neki indult a toronynak.

A müezzim akkorra már a minaret tulsó oldalára került s onnan hirdette az időt és Allah dicsőségét.

János oda ugrott eléje.

— Szervusz Ibrahim, mondta s már el is kapta a két karját. Ibrahim elsápadt.

— Vén gyujtogató! Asszonyok, gyermekek megrontója, ismeresz-e még?

A müezzim hebegett valamit.

— No, mondta János, most már ne diskuráljunk. Ajánlok neked egy kis tréfát. Te belekapaszzkodol a nyakamba. Én is a tiedbe. Aztán te is megpróbálsz, hogy le tudsz-e hajítani oda a piac közepére, ahol az török árulja a mézet. Én is megpróbálok. Akarod?

A török húzódozott. Nem tetszett neki ez a játék.

— No nem akarod? kérdezte János. Ne haragudjál pedig öreg, mert ha te nem akarod is, én akarom.

Már akkor a török a lábaival ott rugdalódzott a minarett erkélyén és a következő pillanatban úgy repült le a piac kövezetére, mint valami nagy ragadozó madár.

A mézes török rémülten ugrott föl alacsony székéről. Sehogys tudta elgondolni, hogy miért repül most egyszerre egy műezzim az égből? A magyar cserepes-asszonyok nagy kiáltozással szaladtak a földön elnyult török felé, a karjait próbálták mozgatni, a lábait iparkodtak kiegyenesíteni, de a műezzim csak meg sem mozdult. Meg volt az halva a legalaposabban. A vásár népe közt egy szempillantás alatt hire futott az esetnek. Mindenki a holttest felé tolongott, a török katonák szaladva mentek a hely színére, maga a kajmakám is kihozatta magát az utcára, hogy megnézzze, mi okozza a nagy csoportosulást.

Az egész város elvesztette a fejét a nagy eset miatt s a törökök hirtelen óbégatásra fogták a dolgot. A kajmakám is megrendült, mivelhogy Allah ítéletét látta a dologban. A szent ember,

akit lelöktek a minarét tetejéből! Valami sejtelem lepte meg s arra gondolt, hogy hát ha a jámbor müezzim esését nemsokára az egész török uralom bukása fogja követni.

Bottyán János, látván hogy az emberek a halott müezzimet veszik körül, a nagy zürzavarban szépen lesétált a minaretről s nem nézve sem jobbra, sem balra, egyenesen a kapuk felé vette utját. Az örök azonban csak észre tértek valahogy. Megüték a láрма-dobot s a kapu előtt strázsáló nyurga janesár még is élt a gyanuperrel, hogy alig ha nem ez a jámbor képü legény hajította alá a müezzimet a minaret erkélyéről. Fölkapta hát a lándzsáját s éppen a János mellének szegzé, miközben éktelen ordítóást kezdte.

János megállt s esőndesen nézett a törökre.

— Mit akarsz ösém? kérdezte nyugodtan.

A janesár nem felelt, de szürni készült a lándzsájával s olyan hirtelen döfött Bottyán felé, hogy annak alig volt ideje félre ugrani előle. A következő pillanatban azonban előrántotta elrejtett pisztolyát s úgy mellbe lövé az utját álló janesárt, hogy ez elbukott a lándzsájával együtt.

János most aztán végig futott a dobogón, ki a várból. Oda se figyelt, hogy a bástyáról öt-hat lövés dördült utána; csak nézett előre s a esalmájával integetett . . . midőn a Vág füzeséből hirtelen Száky Dénes uram lovasait látta előrobogni.

A török sem vette tréfára a dolgot. Üldözöbe fogták Jánost, aki fölkapott lovára s most már társaival együtt megfordítván lovát, futásnak eredt. A török mindenütt nyomukban, mignem váratlanul a magyar-végbeli lovasok nagy riadással visszafordultak, arccal a pogányra s nagy sarabolást, kaszabolást vivének végbe.

A török nem állhatta a harcot sokáig. Hátat adott a magyarnak, amiből aztán Bottyánék is értettek s egész az ujbári kapuig vágták a futamodókat.

Száky Dénes uram most összeszedte a legényeit, leszálla lováról s aztán odalépvén Jánoshoz, ennek a vállára ütött.

— Ezt hát jól csináltad fiu, mondta nevetve. Legény vagy a talpadon!

Ez volt minden elismerése. Bottyán azonban nem volt megelégedve ennyivel.

Még aznap este ujból megjelent Ujbár alatt s nagy fennszóval átkiálta a töröknek:

— Hallod-e pogány! Én vagyok az a Bottyán, aki tegnap a papodat a templom karzatáról aláhajítottam. Ha van benned mersz, gyere ki velem egy szál kardra. Álljon elő, aki bátor!

Odabenn aztán lett nagy sürgés-forgás. Az agák és bégek egymást biztatták, de egyiknek sem igen akarózott a dolog.

A kajmakám pedig maga elé hívatta legjobb katonáit. A szakállát simogatta, nagyon borus volt az arca s így szólt, miközben egy erszény pénzt vett elő a kaftánja zsebéből:

— Fiaim! Ezt az erszény pénzt adom annak, aki az elé a gyaur kutya elé kimegy.

A katonák egymást taszigálták, de egyiknek sem volt kedve az erszény pénzhez. Hiába volt minden kérés, fenyegetés. Hiába ígérte a kajmakám a mennyország minden üdvösségét, a földi paradicsomot. Hiába kínált paripát, drágaköves fegyvert, gyémántos forgót . . . csak nem akadt senki, aki vállalkozott volna.

Utóljára is dühbe gurult, földhöz vágta a turbánját s orditozni kezdett:

— Gyáva kutyák vagytok! orditá. Gyávák! Menjetek! Menjetek a szemem elől!

Amazok pedig örültek hogy elmehetnek. El is mentek kiki a maga házába; ott lefeküdtek a kerevetre s azon gondolkodtak, hogy milyen gyávaság az, ha egy egész város népe közt nem akad senki, aki egy emberrel egy szál kardra merne kiállani.

A kajmakám pedig kitérte ablakát s úgy nézett ki a Vág felé, melyre most szállt le az est. A hold lassan, főségesen hágott fel az égre s beragyogta az egész tájat. Aztán hirtelen heves

szél kezdte fujni észak felől, a hold elé széles felhők kerültek s nem látszott belőle semmi.

— A hold, mondá. A hold. Hogy fénylett még ötven évvel ezelőtt s hogy elborítják most a fellegek!

Lassan betette az ablakot s nagyot sóhajtott.

Vajjon nem azt gondolta-e, hogy egy két hónap alatt Ujvár bástyájáról letépik a félholdas, lófarkas lobogót? . . .

* * *

Bottyán János pedig elunta a várast odalenn a vár alatt. Visszafordítá lovát s rábukkanván Száky Dénes lovasaira, még az éjjel visszatért velük együtt Komáromba.

Másnap pedig az ujvári reggeliért Száky Dénes uram kinevezteté tizedesnek az egy napos katonát, aminek öröme Csiperke Márton olyan vacsorát főzetett, hogy alig győzték fölhordani a sok török lével körülöntött ludat, fokhagymás tyukot, spékelt berbécshúst, mely köré szép hüvelyes borsót rakattak, s éjfél tájon, mikor a legények már nem tudtak hova lenni jó kedvükben, úgy hajigálták egymást kaláccsal, lepénnyel, bélessel. Még a kutya is liba-combját evett az asztal alatt.

Mindehhez pedig gyönyörű nótákat huzott a szőnyi banda s már hajnal volt, mikor a legények még mindig azt énekelték:

Bottyán János, de szép lesz a
Sereged,
Mikor rajta! a törökre
Vezeted.

(Folytatása következik.)

APRÓSÁGOK A TERMÉSZET VILÁGÁBÓL.

Fóka az Adriai-tengerben. Ritka fogása volt a minap egy dalmáciai halászembernek. Miközben az Adria mélyén uszkáló halakra vadászott, hálójába egy fóka került, amely a halászok között nagy meglepetést keltett, mert a fóka tudvalevőleg az Északi- és Déli-Jeges-tengerek lakója. Érthetetlen tehát, hogy a most kifogott fóka-fiók miképen került a mi tengerpartunkra. A kis fókát Fiumébe szállították. A fóka-fiókot egy gyár igazgatója vette meg és ajándékkul megküldte a zágrábi múzeumnak. Erről a fókáról magyarázatok kerültek forgalomba, melyek mindegyike messze állott a valószínűségtől. A fóka igen közel

van hozzánk: a *Fekete-tengerben is tenyészik*. Nos, innen könnyen tévedhetett el egy az Adriába. Téves tehát azt hinni, hogy csakis az Északi- és Déli-Jeges-tengerben van fóka.

*

A leggyorsabb állatok. Az állat-világ nagy sokaságában a mozgás sebessége tekintetében a legnagyobb szélsőségeket találjuk. Gyors-vonatokkal versenyző ló, gazella, struc és egyéb madarak mellett ott van a lassan csuszó féreg, mely alig látszik mozogni.

Az állatok királya, az oroszlán, oly gyors, hogy igen jó lovon sem lehet menekülni előle; egy tigrisről pedig Rosny fran-

cia utazó azt beszéli, hogy egy kerék-páros hosszú ideig üldözött hatalmas ugrásokkal, mind-inkább közeledve hozzá; végre egy patakon átvető hidacska mentette meg az üldözöttet, mert azon kerék-párjával átsuhant, míg a tigris csak lassan tudott rajta átmenni s látva, hogy a kerék-páros előnyt nyert, abba hagyta az üldözést. A farkas is hatalmas futó. Farkasok egy kerék-páros üldözve és folyton a sarkában maradván, 1 és $\frac{1}{4}$ óra alatt 28 angol mértföldet futottak be, ami óránként 36 kilométer sebességnek felel meg. Az őz másodpercenként 21 méter sebességgel is fut, ha üldözik, de a leggyorsabb négy-lábunak a gazellát tartják; rövidebb távolságra sebesebb mint a ló vagy agár; megfogni is csak úgy lehet, ha igen gyors agarakkal és lovakkal halálra fárasztják.

Ugyancsak gyors az antilóp, melyet még a legsebesebb agár is alig ér utól.

A struc, ha üldözik, egy angol mértföldet fél perc alatt tesz meg s e-közben $4-4\frac{1}{2}$ méteres lépéseket tesz.

Mindenesetre a struc az állatvilág leggyorsabb futója. Nincs az a ló, amely utól érje. Megfogni csak bekerítéssel lehet.

A halak aránylag lassan mozognak a vízben, aminek oka a víz ellenállása. Talán a leggyorsabb a pisztráng, a tengeri kigyó és a hering, amely másod-percenként 6-7 méter sebességgel is bír uszni.

Annál nagyobb azután a madarak röplésének sebessége; némelyik a leggyorsabb négy-lábú is elhagyja. A sas óránként 86 kilométert is megtesz, egyes sólymok (különösen a vándor-sólyom) 270 kilométert is repül óránként.

A posta-galamb is 60-110 kilométert halad óránként. Föltétlenül gyorsabb a fecske, ez 250 kilométer óránkénti sebességet is ér el, sőt a fali vagy torony-fecske Afrikából Közép-Európába az 500 mértföldnyi utat állítólag 6 óra alatt teszi meg, ami 500 kilométer óránkénti sebességnek felel meg, tehát kétszer akkora, mint aminőről a leggyorsabb villamos vasutak tervezői álmodnak. A veréb 5-10 méter másodpercenkénti sebességgel repül, ami óránként csak 18-36 kilométert tenne.

Ezek az óriási sebességek alig érthetők másképp, mint hogy kedvező szél fölhasználásával történnék. Ezek az igen gyors madarak csakugyan mindig nagy magasságban repülnek, ahol tudvalevőleg a szél erősebb. A vándor-madár és a posta-galamb mindig a kedvező légáramot igyekszik felhasználni, azért az időjárás szerint külön-

böző magasságban repülnek. A galamb ritkán emelkedik 2000 méteren felül, ahol pedig a legnagyobb szélességek vannak, hanem a vándor-madarak gyakran 3-5000 méter magasságban is repül vándorlása közben.

Ezt a kedvező szélhez való alkalmazkodást igyekeznek a léghajós is utánózni, de eddig még kevesebb sikerrel mint a madarak.

MASKARA-BÁL.

(Képpel a címlapon.)

*Jancsiéknál vigan vannak,
Mulatnak a fiuk, lányok,
Aki látja, nevetni kezd,
Olyan furcsa a ruhájok!
Egyik török, másik német,
A harmadik hideg angol,
S mindannyinak hamvas arcán
Boldogságnak pirja lángol.*

*Csak egy gyerek nem derül fel —
Busan áll a szegelyben,
A nagy hangos vigasságban
Jó ideig elfeledten.
Am egyszerre észre veszik
S megkérdezik mért nem táncol,
S hogy van az, hogy se nem török,
Se nem német, se nem angol?*

*»Azért«, mondja kigyult arccal,
»Mert én mindig magyar vagyok,
S amig élek, amig érzek,
Mind a sirig az maradok,
Tréfából sem állok én be
Németnek vagy franciának,
S általában nem állok be
Semmiféle maskarának!*

*Ami vagyok: az maradok,
Minden ember annak lánson:
Őszinteség, egyenesség
Szókimondás a szokásom!
Magyar gyermek ne járjon hát
Tarka-barka maskarába,
Ruháján is látszódjék meg
Beccsületes magyarsága!«*

Andor bácsi.

GYERMEKEK TANYÁJA.

— Kép Abbaziából. —

(Képpel a 121. lapon.)

NEM is oly régen, ott lenn jártam az Adria partján én is, ahová ilyenkor annyian törekednek. A magyar végvárosból, a vidám Fiuméből, alig fél óra alatt, a sűrűn közlekedő személy-szállító gőzhajó Abbaziába visz bennünket.

Sokan ismeritek ezt a kies, nyaralók hosszú füzérével ékes tengerparti városkát.

De most nem róla magáról akarok szólni, mint inkább arról a gyermek-zajtól, kacagástól és daltól hangos telepről, mely egyben mulató tanya és gyógy-intézet, s egy kedves magyar urnak, dr. *Szegő* Kálmán orvosnak áll a vezetése alatt. Ottan diszlik egy pompás kertnek a közepében, mely zöldel télen is, mert meg van védve a fagyasztó északi szelektől. Délövi növények, viruló füge- és pálmafák ékesítik s borostyán-bokrok szegik. Nem néptelenek ezek a fák télen sem, mert az enyhébb égalj alól nem mind vándorol el az éneklő madár, hanem hiven marad meg ott, ahol fiókáit kikölti s ezekkel együtt csicsereg az ágakon, öröme a felnőtt és apró lakóknak.

A telep az ő alsó épületeivel — meg annyi szellős, mosolygó villa — egész a tengerpartig ér le. Ott nyáron külön fürdő fogadja magába a lakókat, ahol meleg időben ugyancsak nagy lubickolást visznek véghez a bennlakók. Hát ha még nem csak a szél fodrozza fel sötétkék vizét, hanem még a messzebb elvonuló gőzhajó is kavargatja. Ekkor folytonos hullámozás ringatja a fürdőzőt, ami pedig hasonlíthatatlan gyönyörűség.

A kert és a tenger közt látjátok e hü rajzban feltüntetve az üdülő gyermekek mulató-tanyáját. Hát esik ott minden kigondolható torna- s egyéb játék: lapda és hinta, kertészkedés, mászás, körjáték, tánc s még egy sereg egyéb. S a játékot meg nem akasztja a rossz idő sem, mert mihelyt p. o. megered az eső: húznak

föléje egy roppant ernyőt, melynek oltalma alatt folyik a játék tovább.

A játszó csoportokat, avatott s régóta bevált gyermek-kertésznők vigyázzák. Ezek jobbára magyar dadák, akik nagyon tudnak a gondjaikra bizott gyermekek nyelvén, s mondanak nekik dalt és mesét úgy, hogy ez apróságoknak valójában játszó-társaik is.

Csupa derü és zengés ez a gyermek-tanya. El nem birtam telni az édes kicsinyek nézésével. S ezek között nem egy, akinek ott valahol a Duna vagy Tisza partján laknak a szülei. De oly kedvesen bánnak itt vele s olyan szórakoztató a játék, hogy haza sem igen kívánczok.

És persze, hogy itt sem örökös lapdázás s fogócska járja, hanem egy kis tanulás is, hogy az otthoniak mögött nagyon el ne maradjon. De neki magának még bizony egy darabig itt kell maradnia, mert mint sok sok mai gyermek: ezek is itt jobbára vérszegények és idegesek.

Hanem aztán milyen változást tapasztaltam magam is egyik-másik gyermekben a legrövidebb idő alatt! Hogy meggyarapodtak a kis véznák! Hogy megpirosodtak a haloványak! Hogy megizmosodtak a vékony dongáju babák!

Mi okozza ezt a nagy sikert?

A folytonosan szabad ég alatt való tartózkodás. Az üde, enyhe levegő, melynek ízt ad a tengernek sós párázata és — a bölcs vezetés, ami persze első sorban *Szegő* bácsinak az érdeme. Magyarazza az a bizonyos gyógy-fegyelem, melynek határát tul nem lépheti senki sem. Az a folytonos gondozás és szünhetetlen örködés, melyet a rábizott gyermekekre fordít.

Boldogok azok a kis fiúk s lányok, akiket erősödés végett ide küldöttek az ő szülei. De persze boldogabbak azok, akik ép, kemény-husu, piros-pozsgás gyermekek s nem szorultak rá a sanatoriumra s folyton ott őrzi őket az édes anya hűsége s a gondos apa vigyázata az édes otthonban.

Am aki rászorult az orvosi kezelésre, csak ide térjen, s nem csak segélyt, de édes otthont is fog lelni a messze idegenben.

Forgó bácsi.

oltalma

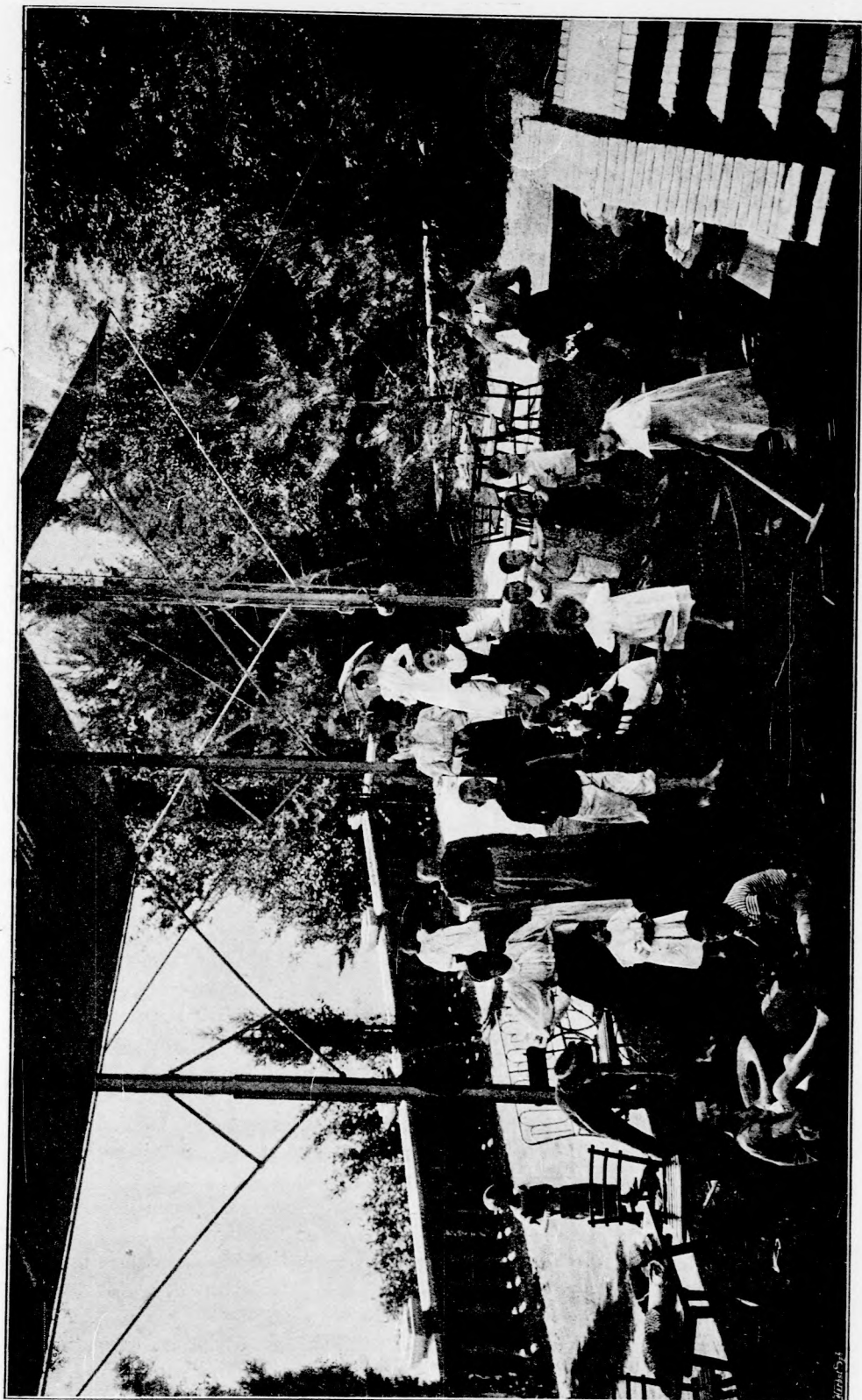
s régóta
 ik. Ezek
 tudnak
 yelvén, s
 gy, hogy
 ársaik is.
 gyermek-
 es kicsi-
 em egy,
 y Tisza
 kedvesen
 oztató a
 ozik.

lapdázás
 tanulás
 on el ne
 bizony
 ert mint
 jobbára

apasztal-
 meken a
 arapod-
 sodtak a
 vékony

raló tar-
 melynek
 és — a
 n *Szegő*
 a bizo-
 árát tul-
 olytonos
 melyet

ok, aki-
 k az ő
 ok, akik
 mekek s
 s foly-
 üsége s
 honban.
 ezelésre,
 élyt, de
 sze ide-
 bácsi.

GYERMEKEK TANYÁJA ABBAZIÁBAN. (Lásd a 120. lapon.)

A VÁNDOR MACSKA.

Irta Géza bácsi.

(Vége.)

ESTE felé hát le is bujt a háztető-rül, végig sompolygott egy nagy folyosón s egyszerre betoppant a konyha ajtaján. A szakácsné éppen a tűzhely mellett állott, hófehér kötény volt előtte s úgy kevergetett valamit egy nagy lábosban.

— Nyaú, mondá Csicsa, ami annyit jelentett most, hogy: jó estét kívánok!

A szakácsné hirtelen megfordult s észre vette Csicsát. Lehajolt, a térdére tette a két kezét s úgy szólította:

— Cica té! mondá. Kis cica, hát te honnan jössz ide? Mi?

— Messziről jövök, felelte Csicsa. Egy kicsi faluból, ahol nagy szegénységben éltem egy öreg asszonynál.

— Nagyon szegény volt?

— Nagyon szegény, felelte Csicsa. Még annyija sem volt, hogy vasárnapra egy kis tejet adott volna.

— Hát rászolgáltál-e? kérdezte a szakácsné? Dolgoztál-e? Fogtál-e egeret? Mi?

— Nem, felelte Csicsa.

— Hát akkor mért adott volna tejet? Aki nem dolgozik, annak nem is jár enni való.

Csicsa elgondolkozott.

— Biz' az igaz, mondta szomoruan. Dolgoznom kellett volna.

— Természetes!

— Adjon hát munkát, kedves szakácsné asszony, mondá Csicsa könyörögve. Mutassa meg, hogy merre van az egér s ígérem, hogy mind összefogdosom őket.

— Ez már derék beszéd! felelte a szakácsné s az élés-kamra felé mutatott. Próbáld meg, talán akad ott egér, ámbár nem hiszem, hogy volna. Városi élés-kamrába nem igen téved egérke.

Csicsa azt gondolta, hogy mégis csak megpróbálja. Leült szépen a polcra s ott leste, nem jön-e valahonnan vagy egy egérke. Várta reggelig, nem jött. Várta estig, csak nem jött. Közben meg is éhe-

zett s azt gondolta: tán csak nem haragudnak meg azért, ha a tejből iszik egyet? Nagy lábos tej volt előtte, könnyen ihatott belőle. Ivott is.

Hát amint inna, egyszerre csak kitarul ám az élés-kamara ajtaja s belép rajta egy nagyon finom úri dáma. Egy kicsit körülnéz, aztán megpillantja a torkoskodó Csicsát és elkiáltja magát:

— Sicc, te piszkos!

Bizony szegény Csicsa nagyon megijedt. Szinte elállott a lélekzete a nagy ijedségtől. Összekuporodott egy sarokban s úgy várta, hogy mi lesz vele.

A házi asszony most odaszólt a szakácsnének:

— Mondja csak szakácsné, hogy kerül ide hozzánk ez a macska?

A szakácsné megijedt.

— Nem tudom, mondá. Tegnap este bejött a konyhára s munkát kért. Azt mondtam neki, hogy menjen az élés-kamrába s fogjon egeret.

— Oh, oh! szól az asszonyság. Hát mi jut eszébe? Egeret, itt minálunk? Nézze csak, hiszen a falak mind márványból valók, azokon keresztül nem jön az egér. Nincs nekünk szükségünk macskára. Egészen fölösleges. Aztán nem is szeretem, ha macska van a háznál, megkarmolja a gyermekeket.

A szakácsné mentegetni próbálta Csicsát.

— Kezét csókolom, nagyon szelid macska ez.

— Ez? kérdezte az asszony. Hisz' a szeme sem jó. És nézze meg, milyen piszkos. A bundája csupa sár és por.

Hát bizony ez igaz volt. Csicsa, amióta megérkezett, nem tudta rendbe hozni a bundáját s most nagyon piszkos és sáros volt.

— Nem türom a házamnál, mondta az asszony, ki köll kergetni!

Szigoruan mondta, nem lehetett könyörögni neki. Mikor bement a szobába, még vissza is szólt:

— Többé ne lássam itt ezt az állatot.

A szakácsné csak annyit felelt rá, hogy:

Igenis kérem! Aztán behívta az inast s azzal beszélte meg a dolgot.

— Mit csináljunk ezzel a macskával? kérdezte. A nagysága nem türi sehogy.

Az inas gondolkodott.

— Mit? kérdezte. Hát holnap reggel beleteszem egy zsákba.

— Zsákba?

— Abba.

— Hát aztán?

— Aztán kiviszem a tengerre.

— Csak nem akarja a vízbe dobni? kérdezte a szakácsné.

— Dehogyan nem! Éppen, hogy oda akarom. Minek jön ide, mikor otthon a falujában semmi baja nincsen? Ha dolgozna, volna otthon is ennivalója. De bizonyosan nem dolgozott, hanem nagyravágyó volt.

— Hát itt is dolgozhatna, próbálta a szakácsné.

— Itt? kérdezte az inas és nevetett. Itt nincsen semmi szükség az ő munkájára. Itt nincs egér. De falu-helyt sok dolga akadna, ha dolgoz macska volna. Az ember is ott teljesítse a feladatát, ahová a sors rendelte, komolyan és becsületesen, s akkor semmi baja sincs. Oda pedig ne menjen, ahol ő rá nincs szükség. Az emberrel is így van ez, az állattal is.

Szegény Csicsát ijedtében majd kiverte a szeplő. Már úgy érezte, hogy az inas csakugyan belekötötte egy nagy zsákba s viszi a nagy vízhez.

— Istenem, gondolta, milyen hideg az a víz! És milyen mély! És mekkora! Megfulladok!

Kapkodni kezdett és keresett valamit, amibe belefogózhatna.

— Édes jó Istenem, gondolta, csak legalább egy gerenda volna valahol, amibe belefogódzhatnék.

Nagyon félt. Borzongott és kétségbeesésben már azt sem tudta, mitévő legyen. Eszébe jutott, amit bucsuzásakor mondtak neki, hogy a víznek nincsen gerendája.

Az egész éjszakát avval töltötte, hogy valami nyilást keresett, amelyen át a szabadba juthatna. Minden áron meg akart szabadulni s nagyot nyikkantott, mikor reggel felé megtalálta a szabadulás útját a szelelő lyukon keresztül.

Szívdobogva jutott föl a háztetőre, ahonnan még egyszer végig nézett a nagy vizen. Iszonyodva fordult el tőle, aztán halálos sietséggel küszölt le a falakon, míg a földre ért. Onnan aztán hanyatt-homlok szaladni kezdett. Neki a hegynek, neki a völgynek, erdőnek, mezőnek s meg sem állott, amíg haza nem ért a falujába...

Az öreg, fogatlan néni mosolyogva fogadta.

— No, Csicsa? kérdezte. Hát haza jöttél?

— Haza, mondta Csicsa.

— És jó dolgod volt?

— Nem volt.

— Hát baj volt?

— Volt baj.

— Mi baj?

Csicsa lesütötte a szemét és csöndesen mondta:

— Tetszik tudni kérem, a víznek nincsen gerendája.

A FURCSA VIRÁG.

1.

2.

3.

INNEN-ONNAN.

A világ legegészségesebb gyermekei a skótországi hegyek közt élnek. Kevesen közülök viselnek cipőt 12 éves koruk előtt.

*

A drága krumpli. A burgonyát tudva levőleg első *Drake* (Drék) Ferenc hozta Európába, ahol most már *hét* száz fajtáját ismerik és termelik ennek az izes derék földi gümőnek. A burgonya a szegény ember kalácsa. De ime kiderül, hogy a *hét* száz között van olyan fajta is, amely drágább mint az ananász, sőt drágább mint a krizantémum, amely virág most a legelőkelőbb — kompót Amerikában. Ez a krumpli, melyet arannyal fizetnek, az ugynevezett *Eldorado-krumpli*. Főlséges ize van, az angolok rendkívül szeretik. *Lancashire*ben a minap egy ládányit, darabját tiz font sterlingért: kétszázötven koronáért adtak el. *London*ban pedig *három* kilót összesen tizenkét ezer koronáért. A krumpli büszke lehet a rokonaira.

*

Indiában husz ember közül csak egy tud írni és olvasni.

*

Posta-hivatal a vizen. A maga nemében páratlan postahivatala van *Ontariónak* *Kanadában*. A *Wabigoon-tó*ban, nem éppen nagyon mély helyen erős szekrény van a tó fenékébe vert cölöpön: ez a posta-hivatal. Egy kis gőzös, miközben arra halad, megáll a kis posta-hivatal előtt és kiszedi a szekrényből az elszállítandó küldeményeket, az érkezettek pedig belé helyezi. Ugyanígy jár el egy csónak, mely a posta-hivatal és a száraz-föld közt közlekedik. Az egész világon nincs hasonló posta-hivatal.

*

Zürich utcái papirossal vannak burkolva.

*

A tűzijáték kínai találmány.

*

Svédországból négy millió gyujtó-szál került forgalomba az idén az *Amerikai Egyesült Államokban*.

*

A francia kormány most csináltatja *Havreban* a legtökéletesebb tengeralatti hajót.

*

Dario Campana, egy fiatal olasz, új módját találta fel a drótnélküli távirásnak, melynél nem a levegő, hanem a föld vezeti a villamos áramot.

*

Irországnak *Tipperary* nevű megyéjében 24 ember él, aki száz éven felüli.

PÁLYAMŰVEK.

III. díj.

— Nyári élményeim. —

Irta Szentirmai Imre.

Nagy felfordulás. Ajtó-csapás, láncok csörrenése, lovak dobogása. Nehány perc múlva már a Lánchíd is elhagytuk.

Elérkeztünk a pálya-udvarhoz. Jegyeket váltottunk, feladtuk a podgyászt. Kimentünk a perronra. Mindenki felszállott, én maradtam utolsóként. A lépcső éppen a fejem bubjáig ért. Mit tehettem egyebet, mint hogy mint a mókus kuszva-mászva kapaszkodtam fel a kupéba. Az összes utasok nevettek, a kalauz is kacagott, de úgy, hogy elfelejtett jelt adni az indulásra. Ez szerencse volt. Mert éppen akkor elkésve érkezett egy barátom a vonathoz. De hála Istennek, hogy a kalauz elfelejtette megadni a jelt — mert így még ideje-korán felszállhatott. Volt nagy öröm, hogy össze kerültünk.

Benyitottunk egy üres szakaszba, s hogy ottan elhelyezkedtünk, kimentünk a folyosóra s néztünk. Pajtásom vissza vonult, én meg gyönyörködtem a vidék szépségében, midőn a hátam mögött egyszerre horkolást hallok. Benézek, hát az én kedves barátom mélyen elaludt. Ott nyult el az, ülésen s álmában édesen mosolygott. Én pedig, hogy jobban oda nézek, megdermedve álltam ott s látom azt a szörnyű pusztitást, melyet utitársam elkövetett: az elemózsias kosaramat teljesen kiüresítette. A jó körte, barack, pogácsa mind egy szálra eltűnt. Felráztam álmából... mert a lurkó csak tetteté az alvást. Elkezdett mosolyogni, aztán nevetett, majd kacagott.

De nem sokáig kacagott, mert az én kezem vigan táncolt a hátán. Hanem ő sem volt rest, mert visszaadta derekasan a kölcsönt.

Persze, hogy hamar megbékéltünk, mert hogy voltaképen össze sem vesztünk s csak annál vigabban játszottunk.

Pali nem ismerte a vészjelzőt. Nem tudta, hogy mi az a fehér papiros a szakasz közepén, és hatalmasan belé ütött. Nagy dühördés... a vonat megáll. Minden osztályból ijedten ugrálnak le az utasok. A kalauz nagy haraggal jött nekünk... de én olyan szurós tekintettel néztem reája, hogy csöndesen elkullogott. Majd néhányad magával visszajött, s kérte a tartozó birságot Palin, amiért ez vészjelt adott. Az utasok, akik velünk egy szakaszban voltak, megsajnálják Palit s összeadták a kívánt

összeget. Sőt még több is gyűlt össze, mint amennyi kellett. A maradékból Székes-Fejérvárott megtöltöttem az elemózsias kosarat, melyet Pali oly galádul kirabolt. De meg is büntettem érte... nagyon keveset adtam neki belőle. Mire ő kijelentette, hogy kegyetlen vagyok.

Most már nem volt olyan vig az utazás, mert Palit bevitték a családi fülkébe. Én künn maradtam, s már unatkozni kezdtem. Bizony nagy volt az örömünk, midőn végre célhoz értünk.

Megérkeztünk a várvavárt Balaton, a magyar tenger partjára.

Fáradtan érkeztünk meg. Hamarosan haraptunk valamit s utána hazamentünk s hamar elaludtunk.

Reggel, hogy felébredtünk, tetőpontját érte el a mi boldogságunk. Kiszaladtunk a homokos partra s aztán kezdődött a nagy vigasság. Két várat is építettünk, mély és széles sáncokkal, vizet bocsátottunk az árkokba, s aztán ostromoltuk egymást. Hol én voltam a győztes, hol meg ő.

Mult az idő. Fürödni mentünk. Ez volt csak az élvezet! Vizre bocsátottuk a mi külön hajóinkat, apró vitorlásainkat, amelyekben persze csak ólom-utasok ültek. Labdázunk s ugráltunk a vízben, uszkáltunk a víz alatt s víz fölött.

Volt nekem egy afféle önműködő halackám is. Megindítottuk, s aztán szaladtunk utána. Meg akartuk fogni, de persze nem sikerült. Mikor megállott, partra huztunk hajót, csolnakot, mindent összeszedtünk s fürdő-kabátban kimentünk a napra süt-kérezni. Sokszor leszaladtunk a homokos partra, ahol az idén — olyan sekély volt a víz — apró szigetek képződtek. Aki előbb ért oda: »föld, föld!« kiáltással ugrott reája, s éltettük, mint az új sziget földfedezőjét. Majd meg evezünk. Én amolyan szandolinban, Pali csolnakban. Mikor visszafordultam s már közel voltam a hidhoz, felugrottam reája s magam huztam partra a szandolint, azaz csak akartam huzni, mint már sokszor. De most mi történt? Nagyon siettem, kicsusztam és belepottyantam a vízbe. Baj nem történt, mert közel voltam a parthoz. De vizes lettem és tele kevertem magam a homokos iszappal. Kicsit megijedtem, de azután eszembe jutott az én legkedvesebb barátom, Roszsont Ferke s nyugodtan mentem haza ruhát váltani. Otthon nem is igen kaptam ki, csak nevettek rajtam.

Aztán összegyűltünk fiuk lányok vegyest s kirándultunk a fenyvesbe. Ez szép délután volt. Ilyen boldog már rég nem vol-

tam. Mulattunk, játszottunk, a legsötétebb utakon kergettük egymást. Mikor pedig elfáradtunk, mentünk oszonnálni. Volt ott egy óriási fenyőfa, az alá telepedtünk. Jaj, ha azt hozná nekem a Jézuska telerakva, egész éven át nem tudnám megdézsmálni az összes pajtásaimmal együtt! Az elemőzsiás kosárból kivettük az abroszt, leterítettük a föbe. Volt ott minden, mit szem-száj csak kívánhat. Mikor aztán ellaktunk, rágyújtottunk a nótára.

Már esteledett, midőn hazafelé indultunk. De még volt annyi időnk, hogy kimenjünk a molóra. Épp akkor érkezett be a »Baross«-gözös és néztük a ki- és beszállókat, köztük sok ismerősünket.

Este tüzi-játék volt tervezve. Jóízűen vacsorálunk, midőn egyszerre fuvalom kerekedik, hova-tovább szellé növekedik, mely mind-erősebb lett. A fák koronái hajladoznak, suhognak s a megriadt verebekkel versenyt kezdtek repülni a kalapok. Hirtelen vihar támadt. Rettentő villám világította meg az elsötétült Siófokot. A villamos lámpások kialudtak, mert a vezetékbe beleütött a mennykő. Óriási zavar támadt. Szana-szét recsegett, ropogott, csörömpölt minden, ami a köz-rémületet még csak fokozta. Mindenki futott amerre látott, csak hogy a sötétben nem igen lehetett látni. A mamám, néném, bátyáim mindnyájan kéz-kezet fogva futottak előre. Nagy-nehezen hazaérkeztünk, persze a futamodásban meg is üttöttük magunkat. A fogadóban mindenütt gyertya égett. Néztük, rendben van-e minden? Hát akkor neveltünk csak jókat, mert Pali nyakában még ott lobogott az asztalkendő, kezében sósikilit és egy szál fogpiszkálót szorongatott. Az én kezemben meg a vacsoráló tányérom volt, s azt szorongattam. S így másnap reggel mindenkinek volt valami visszavinni valója. A tüzi-játék pedig siralmasan megbukott.

Másnap reggel is még hatalmas hullámokat vert a felzúdult Balaton. Ám azért megfürödtünk. De horgászni nem lehetett. Pótoltuk másnap. Kimentünk horgászni Palival. Soká hiába. Végre nagyot rántott Pali a horgán. Én is segítettem neki, de ketten is alig birtuk kihuzni. Nem szoktam haragudni, de most dühös voltam, mert Pali horgán nem hal akadt meg, hanem egy csomó törmelékes piszkos nád. Ujra bevetettük horgainkat. Erős csobogás hallatszott. Nagy-nehezen huztam ki horgomat s ime... egy kövér ponty ficánkolt rajta. Elvittem a vendéglőbe, s ott elkészítették vacsorára. Nagyon jó volt. Sok-

szor horgásztunk még, s hol fogtunk halat, hol nem.

Volt egy vitorlásunk. Azon átrepültünk Balaton-Füredre. Ittünk a jó savanyu-vizből, beszélünk sok ismerőssel, megnéztük a csinos nyaralókat, sétáltunk a parton. Aztán kocsiban el Tihanyba. Az ut mulatóságos volt, mert a kocsis mellett ültem s ő megengedte, hogy hajtsam a lovakat. Nagyokat suhintottam az ostorral, Pali pedig rendelkezett: hol gyorsan, hol lassan. Már messziről ötlött szemünkbe a tihanyi templom két tornya. Megnéztük a templomot s a kápolnát is, mely alatt nyugszik András magyar király.

Fölmentünk a hegy tetejére s ott nagyokat kiáltoztunk, majd meg hirtelen elhallgattunk, de azért a mi kiáltásunk még mindenfelől hallatszott. Mi volt az? Mért harsogott a mi kiáltásunk, mikor mi már elhallgattunk? *A tihanyi visszhang volt.*

Közibénk elegyedtek a falu vénei sok gyerekek. Egyikök odakiáltotta Garay Jánosnak »Az aranyhaju királyleányról« szóló szép költeményének egy vers-szakát s a visszhang ismételte azt. Mi is bekiáltottunk, s nekünk is felelt. Nem nézte, hogy idegenek vagyunk.

Vettünk sok kecske-körmöt, melyeket ott mindenfelé árulnak a gyermekek. Visszamentünk a hosszú uton a zárdába, s onnan vittem magammal három emléket: egy viruló sárga rózsát, egy szép szent képet, és a zárdafőnöknek egy atyai csókját. Visszafelé menve, noha kissé esett az eső, leszállottunk s szedtünk mezei virágot. Roppant csokrokkal érkeztünk a hajóhoz.

Voltunk még Balaton-Földvárt, Szemesen, Almádiban, is.

Igy telt el örömeimben nyolc hét. S mind e mellett alig vártam a szombati napot. Hogy rohantam, ha messziről meg láttam a postás bácsit. Jól ismert már az öreg, tudta mit várok. A legelső küldeményt én kaptam, az én »Kis Lap«-omat. Leültem egy padra, s nem mozdultam onnan, míg az én legkedvesebb lapomat végig nem olvastam. Hiába hívtak akkor játszani. A rejtvényeket is mind megfejtettem, az igaz, hogy be nem küldtem, mert hát arra már időm igazán nem volt.

Azután már gondoltunk a hazautazásra, gondoltunk Budapestre is. Összeszedelőkötünk tehát. Az utazás vig volt, de az elválás a Balatontól és Palitól bizony fájdalmat okozott. De hát végre is bucsút kellett mondanunk egymásnak.

Megérkeztünk, itthon voltunk. Az első napokban el sem akartam menni hazul-

ról. Mit nekem Margitsziget, Gellérthegy! Hejh, mikor fogom viszont látni az én szép pávámat, futó barikámat, szaladgáló cirromosomat, az én váramat s a többi elhagyott játékaimat?

Pár nap múlva neki estem a könyveknek s egy álló hétig folyton olvastam, csak olvastam. Boldog voltam, hogy ismét együtt lehettem kedves könyveimmel, melyek rakásban álltak előttem.

Tegnap megelégettem az olvasást. Vége van a vakációznak, holnap jön a tanító bácsi. Eljén! Kezdődik a tanulás. Néhány hónap, és gimnázista leszek.¹

¹ Imre érdekes fényképekkel is tarkázta az ő vidám rajzait, de ezek közlésére azért nem vállalkozhattam, mert az előző két pályanyertes munkának sem jutott ebből a díszből. F. b.

FEJTŐRŐ.

Szó-rejtvény.

Szerkesztette *Marsovszky Etelka.*

Mária szombat.

Rejtett szók.

Szerkesztette *Boczkó Béla.*

B-vel: ital.

T-vel: lakozás.

K-val: az élet része.

P-vel: sópréskor támad.

S-sel: rendet jelent.

Kocka-rejtvény.

Szerkesztették *Goldstein Anna és Erna.*

A	A	A	A
A	L	N	N
L	N	R	Cz
G	I	O	E

Ezen betűk úgy helyezendők el, hogy a három felső sorban női név, az alsóban férfi-név legyen.

A megfejtők között, a kihuzott nevek sor-rendjében: **3 korona-**, **5 korona-** és **8 korona-**áru könyvet sorsolunk ki jutalom-díjjal.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXVI. köt. 6-ik számában közölt rejtvények megfejtése a következő:

Kép-rejtvény: Káka tövén költ a ruca.

Rejtett szám: 6.

Megfejtők: Rózsavölgyi István, Pál és Lajos, Michnay Gyula és Géza, Kusztovszki Ágoston, Keresztes János és Józsi, Medveczky Margitka és Sándor, Horváth Ilona és Ferike, Fürst Sárika, Pálmai József, Feilitzsch Cécile, Heim Árpád, Pataki Laci és Pista, Szűcs Ferenc, Eichner Ilona és Andor Rakovszky Menyhért, Wagner Elzi, Irén és Jenő, Genersich Margit, Bibél Liszka, Schultz Lily, Milutinovits Corinna és Janka, Záborszky Mariska és testvérei, Morvai Margit, Witmann Erzs, Becsér Lenke, Földényi László, Belgrád Sándor, Czukrász Zoltán és Gyuszika, Szász József, Goldstein Anna és Erna, Muzsnai Olga és Feri, Csillag Erzs és Kornél, Kiss Zsuzsi, Berg Lilli, Mariska és Otti, Paulik Irike, Biró Miklós, Matskási Maga, Boda Nelli, Fejér Pali, Steiner János, Jenő, Braun Mariska, Weiser Erzs és Arthur, Lax Henrik, Fridrich József és István, Gulyás Józsi és Béla, Singer Sarolta, Keresztes Elza, Jung Hus, Keczer Ilona, Surányi Karolin és János, Bracsók Ilonka, Szohner Józsi, Oblath Leo, Klein Margit és Feri, Herzog Gizella, Balog Juliska és János Erdődy László, Schiller Ilonka és Miklós, Könyöki Matild és Józsi, Szmrecsányi István, Rétai Margitka, Balázs Kornél, Weisz Lenke, Margit és Andor, Bartha Elemér, Prister Gemma, Bayer Sándor, Engel Miklós, Pichler István, Szalay Margit, Aurél és Pisti, Geréb Lajos, Mérey Dalma, Rothmiller Miklós, Varga Etelka, Szenes Ilona, Klárika és Pali, Szemző István, Szabó Gyula, Aczél Endre, Frankl Lilly, Trugberger Józsi és Viktor, Balog Rózsika, Albert és Gyula, Pollacsek Jenő, Mestitz Lili és Margit, Vilikó Margit, Szőlősi Anna és Gizella, Lichtneckert Béla, Kállay Helén, Bihar Aladár, Bodolay Loránd és Ducika, Stengl Gizella, Oberle Pisti, Szabó Margitka, Hammersberg Miklós, Herr Erzsike, Veszely Károly, Lumniczer Sándor, Halmi állami gazd. felső népiskola nevében: Baber Antal, Baber Eerenc és Tóth Mihály, Pasiut Adél, László és Endre, Pál Erzs és Gyula, Meller testvérek, Tischler Mici és Lajos, Wagner Erzsike, Blau testvérek, Berzenyi Dóra és Ádám, Anderko Aurélka, Szvetek Ilonka, Jeszenszky Margitka, Fazekas József, Gálbory Ernő, Bachmann Mici, Rorák Editke, Kelety Károly, Vörösmarthy Ida, Elek Ella, Wolf Juliska, Szigrist Emil, Ország Sándor és Géza, Fülep Erzsike.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén: **3 korona áru** könyvet nyert *Berzenyi Dóra és Ádám*, *Kemenes-Sömjén*; — **5 korona áru** könyvet *Oberle Pistika, Stooz*; — és **8 korona áru** könyvet *Eichner Ilona és Andor, Gelence*, kiknek az illető könyveket a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LXVI. köt. 5-ik számában közölt rejtvények megfejtését beküldték még: Rózsavölgyi István, Pál és Lajos, Michnay Gyula és Géza, Becsér

Lenke, Vachott Iluska, Ránd Rikárd, Okolicsányi Feri, Steiner János Jenő, Weiser Erzsé és Arthur, Dávid Kató, Kohn Ferenc, Wurm Betty, Karácsony Sándor, Surányi Karolin és János, Czukrasz Zoltán és Gyuszika, Deutsch Géza, Fridrik Margit, Goldstein Anna és Erna, Jankovits Janika és Cella, Geréb Lajos, Stengl Gizella, Heigel Ilus és Ákos, Belgrád Sándor, Hertelendy Andor, Frankl Lilly, Breuer Lajos, Pálmai József, Müller Pista, Fenyvessi László, Fránkl Alice, Bárdos Dódika, Reichel József, Kúszler Pista, Tikos Magda, Strasser Pál, Wagner Erzsike, Berzsenyi Dóra és Ádám, Jung Ilus, Benkó József, Milutinovits Corinna és Janka, Blau Rózsika, Szávozdt Anna és Bandi, Wolf Juliska, Országh Sándor és Géza, Herzfeld testvérek.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Mojzisovic Pero. Van nyári korecsolya is: az a réz-karikán járó. Sokan is iringálnak vele a párisi és londoni nyári korecsolya-pályán. De van azért ott jég-pálya is, melyen valódi korecsolyákon nyilalnak végig a sportnak barátai, mert hogy lehet nyáron is megfagyasztani a vizet. Egyáltalán a vegyeszet révén sok olyan érhető el, amiről régentén nem is álmodoztak az emberek. Hanem azért mégis csak kedvesebb a korecsolyázás télen, a szabad ég alatt. Valamint hogy jobb a nyári cseresznye, mint az üvegházbeli, melyet annyi mesterséggel csikarnak ki a földből. Haladásodat a magyar nyelvben kellemes tudomásul veszem. — **B. N.** A rajzoló kezében van. — „A koronás kigyó.” stb. szerzője minden szerdán este 6–7 átvetheti kéziratát. — **Fülep Erzsike.** A közlendők sorába igittattam. — **Bachmann Mici.** Az egyik megjelen. Az *ny* mássalhangzó egy betűszámába megyen s szétválasztani nem szabad. — **Kiss Zsuzsi.** A kockákba jegyzett számok úgy szét vannak mázolva, hogy a feladványt meg nem érthettem. — **Keresztes testv.** Már hogy ne küldhetnétek be? — **Fürst Sárika.** Kettejét közlöm. — **Bibel Liska.** Mindig szívesen veszem soraidat. — **Schultz Lily.** Mindenek előtt az irásodat dicsérem, amely rendes és tiszta. Hanem aztán meg vagyok akadva. Mire válaszoljak én teneked, mikor tőlem semmit sem kérdeztél? De válaszolhatnál nekem egy kérdésre: mikor látogatsz bennünket Thyrával? Ezt szeretném én tudni. — **Záborszky testv.** Szép osztályozástok örömomre szolgál. Édes anyátok levelén pedig megilletődtem. A szeretet és hűség, meg egy drága ember emléke ad neki erőt megküzdni a sors haragjával. De bizton hiszem, legyőzi, amiben a ti ragaszkodástok segítségére és boldogító elégtételére van. — **Horváth testv.** Miért hozzám fordultok valamely elmaradt *Kis Lap* szám pótlása végett? Hát a »F. b. 10. p.« mire tanít? Kivételkép eljárak benne. Azt a levelet, melyről szoltok, nem kaptam. — **Becser Lenke.** Nincs a beküldésnek semmi egyéb módja, mint a . . . beküldés. A *Kis Lap* nem napilap, hogy már néhány órával később felelhetne. A *K. L.* hetilap. — **Biró Miklós.** Vagy kettejét besorozom. — **Friedrich testv.** Soraitokat érdeklődéssel olvastam. — **Bodó Nelli.** Ügyesek. Be is soroztam. — **Braun Mariska.** Mi az az *etek, ert, uk*? Hiszen ezeknek nincs értelmök. A másik feladatod is hibás. A betűk csak *egy* sorban következnek egymásra. Más irányban semmi sem derül ki belőlük. Pedig hát számos példa megtaníthatott volna rá, mikép kell az efféle megszervezni. — **Klein testv.** Ha elfogadtam, megjelen. Mire való

az ismételt kérdés? — **Szabó Margitka.** A fényes iskolai bizonyítványhoz szerencsét kívánok neked. — **Kohn Ferenc.** Magyarul Elba és nem Elbe. Franciaül *Loire* és nem *Loár*. — **Wurm Bettyke.** Dehogy nem válaszolok neked a te valóban kedves leveledre. Hiszen te mindnyájunk dicsekedése lehetnél! Ot éves korodtól idegenbe kerülve, senki magyarral nem érintkezve, nem csak hogy édes anyanyelvedet el nem felejtetted, de még édes anyádat is ráfogtad a magyar szóra. Nagyra vagyok vele, hogy ezeket a sikereket részben a *Kis Lap* olvasásának s buzditásának köszönheted. Údv tinektek! — **Balogh Juliska.** Rejtvényeid mellől kifelejtetted a megoldásokat, melyeket nekem ismer-nem köll, de amelyeknek föllejtésével én nem foglalkozhatom. — **Erdődy László.** A *cs* is *egy* betű. Kettejének sorát ejtem. — **Szmrecsányi István.** A pótolandó szavak legnagyobb részének nincs értelme. (Ilyen a *rös, ab s gér*). — **Deutsch Géza.** Milyen szomorú! Már fakadozni fog az ibolya az avar fü alatt s te még mindig mint a korecsolya áldozata, törött lábbal emlegeted a jégi mulatságot. Nagyon természetes, hogy ilyen esetben hatályon kívül helyezem a »F. b. 10 p.« azt a pontját, mely tiltja a ceruzás írást. Gyorsan épülj! — **Jankovics testv.** A magatok szerkesztése? És, ami ennél fontosabb: a ti írástok? Erre kérek választ. — **Aczél Endre.** A tréfának nincs elég csattanója. — **Fránkl Alice.** 1. Nem hüllő az a madár, hanem holló. 2. Már rég megjelent. Egyebet eszelj ki. — **Kállay Helén.** Bevált. Közlöm. — **Reichel József.** A *Kis Lap* kiadó-hivatalának. Hát ezt oly nehéz megírni? Ami el van fogadva, megjelen. A mostani képrejtvennyel sem boldogultam: püspök-süveg-e az a könyv, meg az a három-águ kigyó ág-e vagy ruhafogas? — **Kúszler Pista.** Nora csak küldje be bátran. Ha beválik, örömet közlöm. Milyen jó az a te Nora nénéd, hogy önmaga ellen bocsátja tollát a te rendelkezésedre! — **Hammersberg Miklós.** E. 12 éves. Soraidat örömmel olvastam. — **Blau testv.** Van tulfeszített idegesség, mely még az álomban sem szűnik meg; de holdkórosság abban a járatos értelemben, mint ahogy talán ti gondoljátok, hogy a beteget a hold huzza fel magához: olyan nincs. — **Tischler testv.** Ha csak egy nappal késik, már a jövő számra marad. — **Galbory Ernő.** Ezt is besoroztam. — **Szvétek Ilona.** Mentül előbb olvassam egészséges híradet. — **Boczkó Béla.** A magad szerzeményei? Erre felelj határozottan. — **Kálmán Mihály.** A pótolandó szavak legtöbbjének semmi értelme (*tal, uk, stb.*) A képrejtvény túlságosan nehéz az én kis olvasóimnak, az a másik meg rengeteg hosszú s nincs hozzá mérve a gyermeki türelemhez, helyesen: türelmetlenséghez. — **Országh testv.** Közlök belőlük. — **Horváth Ilonka és Feri** honnan írnak nekem? Mert levelükön nyoma sincs a kelet helyének s így a kiadó-hivatal a legjobb akarattal sem igazíthat a bajukon. — **Több levélről a jövő számban.**

JÓ SZÍV.

Fazekas József 1 kor. az Ingyentj-intézmény javára.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozón!

F. b.

Társ-szerkesztő ROBOZ ANDOR.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Kerepesi-ut, 54. sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r.-társulat Budapesten.